

Sygn. akt II K 478/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – J. W.

Protokolant – stażysta E. R.

przy udziale Prokuratora –

po rozpoznaniu w dniu roku

sprawy:

M. G.

s. A. i F. z d. W.

ur. (...) w C.

o to, że:

29 września 2017 r. w C. w Sądzie Rejonowym przy ul. (...), będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań z art. 233 § 1 kk, złożył fałszywe zeznania co do okoliczności przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem postępowania, sygn.. akt II K 86/17,

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

orzeka

I. uznaje oskarżonego S. G. (1) za winnego czynu opisanego w akcie oskarżenia, tj., występku z art. 233 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. Z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. Z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując równowartość 1 stawki w kwocie 20 (dwudziestu) zł;

IV. na podstawie art. 72 § 1 punkt 1 kk nakłada na oskarżonego obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby poprzez składanie w terminach 3-miesięcznych stosownych sprawozdań;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w C.) kwotę 440 (czterysta czterdzieści) zł tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 120 (stu dwudziestu) zł.

II k 478/18

UZASADNIENIE

S. G. (1) w trakcie postępowania przygotowawczego do sprawy II k (...) złożył w dniu(...) r zeznanie, w którym po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy stwierdził, iż na pewno nigdzie

samochodem V. (...) z D. P. (1) nie jechał, nie wiedział ponadto, że ma on taki samochód. Zeznał ponadto, że nie uczestniczył nigdy w żadnym zdarzeniu drogowym z udziałem D. P. (1). Nie wiedział nic również na temat kolizji, w której D. P. (1) miał uczestniczyć. Zeznał, że nie jechał z D. P. (1) ani jako kierowca ani jako pasażer.

Dowód: zeznanie S. G. (1) k. 86

W trakcie rozprawy w dniu (...) r S. G. (1) został przesłuchany przez Sąd, jako świadek. Został on pouczony uprzednio o odpowiedzialności za złożenie fałszywych zeznań i pouczony o treści art. 182, 183 i 185 kpk. Świadek fałszywie zeznał, iż jechał z D. P. (1) samochodem, był jego kierowcą. Jechali razem w stronę G., było ślisko i padał śnieg, jechał tym samochodem pierwszy raz. Jego zdaniem D. P. (1) był trzeźwy, brał jedynie tabletki. Jego zdaniem zdarzenie to miało miejsce w styczniu. Oskarżony zeznał, iż zawsze D. P. (1) zawoził jego samochodem. Z miejsca zdarzenia oskarżony zeznał, iż wrócił do domu idąc drogą. Kluczyki zostawił w stacyjce, razem z D. P. (1) będącym w aucie. Oskarżony zeznał, iż do rowu wpadł przodem i bokiem, po tym jak samochód wpadł w poślizg.

D.: protokół zeznań S. G. (2) k. 3-4

Sąd Rejonowy w C. w dniu (...) r w sprawie II k(...) skazał D. P. (1) za popełniony w dniu 6 stycznia 2017 r czyn polegający na kierowaniu na drodze publicznej samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości, określonym w wyniku badania A. na 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd wykluczył obecność S. G. (1) w przedmiotowym samochodzie w jakimkolwiek charakterze.

Dowód: wyrok II k (...) wraz z uzasadnieniem k. (...)

Sąd Okręgowy w T. w dniu (...) r w sprawie IX Ka (...) na skutek wniesionej przez oskarżonego apelacji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Dowód: wyrok IX Ka (...) wraz z uzasadnieniem k. (...)

Oskarżony przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do winy. Sąd nie uwzględnił jego wyjaśnień. Pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Oskarżony został w postępowaniu przygotowawczym w sprawie II k (...) jak i przed sądem przesłuchany po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy. Jego zeznania złożone przed sądem miały zapewnić alibi skazanemu D. P., stąd też trudno o bardziej istotny dowód w sprawie. Zeznania te różnią się diametralnie od jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Nie ma żadnych podstaw by sądzić, iż oskarżony został zmuszony do zmiany zeznań, albo złożył je w obawie przed odpowiedzialnością karną. Zeznania złożone przed sądem zostały w obu instancjach sądowych w sprawie II k(...) zdyskredytowane.

Sąd uwzględnił dokumenty zgromadzone w sprawie, nie znajdując podstaw dla podważenia waloru ich wiarygodności, albowiem wystawione zostały one przez osoby lub instytucje do tego uprawnione z zachowaniem przewidzianych ku temu procedur, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Postępowanie dowodowe dostarczyło Sądowi wszystkich niezbędnych okoliczności do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń rozpatrywanych w przedmiotowym procesie, prawnej oceny czynu oskarżonego i zespołu okoliczności pozwalających na orzeczenie kary zgodnie z dyrektywami jej wymiaru.

Tak zgromadzony i oceniony materiał dowodowy dał podstawę do przyjęcia, że oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona z art. 233§1 kk.

Na podstawie opisanej wyżej analizy materiału dowodowego Sąd uznał oskarżonego S. G. (1) za winnego czynu opisanego w akcie oskarżenia, tj., występku z art. 233 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w zw. z art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 lat tytułem próby; na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 i § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych grzywny

przyjmując równowartość 1 stawki w kwocie 20 zł; ponadto na podstawie art. 72 § 1 punkt 1 kk nałożył na oskarżonego obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby poprzez składanie w terminach 3-miesięcznych stosownych sprawozdań oraz zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w C. kwotę 440 zł tytułem opłaty oraz obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 120 zł.

Orzekając w powyższy sposób Sąd kierował się dyrektywami, wymienionymi w art. 53 k.k., przy uwzględnieniu wszelkich ujawnionych w sprawie okoliczności łagodzących i obciążających, dotyczących osoby oskarżonego. Do okoliczności łagodzących zaliczyć należy przede wszystkim uprzednią niekaralność (k. 146). Do okoliczności obciążających zaliczyć należy wysoką szkodliwość społeczną popełnionego przez oskarżonego czynu.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze również to, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie uznać należy, że stopień zawinienia oskarżonego jest bardzo wysoki. Materiał dowodowy dowiódł, iż oskarżony w pełni świadomie i z zamiarem bezpośrednim zdecydował się na złożenie fałszywych zeznań. Sąd wziął także pod uwagę dyrektywę wymiaru kary nawiązującą do stopnia społecznej szkodliwości czynu, która jest niewątpliwie duża. Należy zdecydowanie potępić tego typu zachowania. Złożenie fałszywych zeznań godzi w ogólnie pojęte dobro wymiaru sprawiedliwości, przez które należy rozumieć stabilność i prawidłowe funkcjonowanie państwa prawnego.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonego. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości społecznej. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o kształtowanie świadomości społecznej. Podkreślić należy, że społeczność lokalna, wśród której orzeczenia Sądu Rejonowego kształtują politykę karną, musi mieć świadomość tego, że przestępstwo nie popłaca a z drugiej strony wymiar kary ma kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi, więc o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że prawo karne nie pozostaje na papierze, i że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia. Wiąże się to oczywiście z poczuciem sprawiedliwości społecznej, która oczekuje od sądu by kara ze wszech miar była sprawiedliwa.

Sąd wymierzając karę miał na uwadze sposób życia oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa, tj. uprzedniej niekaralności.

Mając na uwadze stanowisko SN(wyrok z(...) III KR (...)), iż wymierzenie kary równej najniższej przewidzianej sankcji karnej może mieć miejsce tylko wówczas, gdy okoliczności łagodzące w sposób bezwzględny dominują nad okolicznościami obciążającymi - Sąd wymierzył karę pozbawienia wolności w najniższych granicach zagrożenia, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania uznając, że wymierzenie innej kary nie spełniłoby swoich celów, zaś kara wyższa, niż orzeczona nie odpowiadałaby dyrektywom art. 53 kk. Wymierzona oskarżonemu grzywna wzmocni penalny wydźwięk orzeczonej kary. Wymiar grzywny odzwierciedla możliwości finansowe oskarżonego. Nałożony obowiązek próby wzmocni funkcje wychowawcze.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 626 § 1 i art. 627 k.p.k. i art. 2 ust.1 pkt 2 i art. 3 ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49/83 poz. 223 ze zm.) po uwzględnieniu sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego.